

Kérjete az én nevemben

„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.”

Kezdő (fennálló és derekas) ének: 5. zsoltár 1-2. és 12. verse: „Úr Isten, az én imádságom, kérlek, vegyed füleidbe”

Lekció: Jn 16,16-23a

¹⁶Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem. ¹⁷A tanítványai közül némelyek ezt kérdezték egymástól: Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem, és ez: Mert én elmegyek az Atyához? ¹⁸Ezt kérdezték: Mi az a kis idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit beszél. ¹⁹Jézus észrevette, hogy meg akarják kérdezni, és ezt mondta nekik: Arról kérdezősködtek egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem? ²⁰Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul. ²¹Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötrelemre az öröm miatt, hogy ember született a világra. ²²Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeitök senki sem veheti el tőletek: ²³és azon a napon nem kérdezték éntőlem semmit.

Imádság:

Mennyei Atyánk! Minden reggel a te első csodád a mi számunkra, mert újból felébredhetünk, mert tagjaink mozdulásra indulnak, mert bennünket újra be akar vonzani az élet, a létezés maga. Hadd köszönjük meg most elsőként ezt a te nagy ajándékodat! Hadd ne legyünk hálátlanok ezért az első pillanatért! De engedd, hogy a talán következő percben mellettünk termett, tegnap letett feladataink, aggodalmaink, gyászunk és fájdalmaink az újabb reggelekkel elveszítsék letaglózó és félelmetes erejüket, és benned megtaláljuk megnyugvásunkat a nappal óráiban is.

Elgondolni, hogy eljön majd a nap, amikor már nem lesznek kérdéseink – olyan valóságosnak tűnik. Mert nekünk ma még rengeteg kérdésünk van hozzád, és köztük vannak eget rengetők is, Atyánk. Jöjj hát, és legyél segítségünkre! Kérdései annak nincsenek, vagy fogatkoznak meg, akik veled, Urunk, találkozhatnak – ezt ígérted egykor tiédnek. Hadd találkozzunk akkor veled!

Atyánk, fogadd kedvesen imádságunkat, bármilyen töredezett is az, és hallgasd meg könyörgésünket! Segíts bennünket tovább onnan, ahol most vagyunk. Adj növekedést hitben, előtted való megadásban és engedelmisségben! Ámen

Igehirdetés előtti ének: 161. dicséret 1. verse: „Siess, keresztyén, lelki jót hallani”

Textus: Jn 16,23b-28

²³Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ²⁴Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy örömeitök teljes legyen. ²⁵Ezeket példázatokban mondom nektek, de eljön az óra, amikor többé nem példázatokban szólok hozzátok, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról. ²⁶Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, ²⁷mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem. ²⁸Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba, de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek.

Kedves Testvérek!

Jézus az utolsó estén, amikor nagycsütörtöki asztaltársaságához beszélt, tanítványait imádságra hívta és buzdította. Ez a meghívás azonban nekünk is szól. Sőt, nem csak imádságra hív Jézus, hanem egyenesen arra, hogy kérjünk: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértetek az Atyától az én nevemben, megadja nektek”.

Micsoda nagyszerű ígéret! – Tapasztalataink szerint azonban meglehet, mégsem ennek az ígéretnek az ereje, mint inkább a kételyeink és kérdéseink sokasága győzedelmeskedik imaéletünk felett. Miért? – tehetjük fel a kérdést. Egy újságíró egyszer így fogalmazta ezt meg magának: „Mi táplálja bennem a hitemet? A természet szépségében rejlő isteni kinyilatkoztatás, a kegyelem és megbocsátás sugarai, Isten megismerése Jézusban, inspiráló találkozások a hitüket igazán megélt emberekkel. Mi táplálja bennem a kételyt? Isten érthetetlen türelme a történelem igazságtalanságaival szemben, megválaszolatlan imáim, s amikor hosszú időn át nem tapasztalom jelenlétét.” – Kedves Testvérek, mindez olyasmi, amit magunk is átélünk, amik bennünket is foglalkoztathatnak, és kell is, hogy foglalkoztassanak akkor, amikor Jézus imádságra hív bennünket, sőt mi több, arra, hogy kérjünk.

Meglehet, vannak közöttünk olyanok, akik számára önmagában az imádság is már egy külön problémakört jelent. Előfordulhat, hogy egyszerűen nem tudunk imádkozni, vagy nem is szoktunk imádkozni, mert ez nem magától értetődő, és ha próbálkoznánk is vele, egy-két mondatnál több nem nagyon hagyja el ajkainkat, és még azt is sutának érezzük. Egy-egy imádságnak vélt sóhajon túl többet nem kommunikálunk Istennel.

De lehet, az a gondunk az imádsággal, hogy nem tudunk rá időt szakítani. A reggel hajtós, a nappal történései magukkal sodornak bennünket, este pedig talán belealszunk a saját imádságunkba.

Aztán meglehet, nem az idővel vagy a szavakkal van gondunk akkor, amikor imádkozunk, hanem azzal, hogy úgy érezzük, mintha magunk lennénk, és nem lenne jelen az Isten. Mintha – ahogyan egy anglikán lelkipásztor írja versében (R. S. Thomas) – szavainkat kavicsként hajigálnánk a menny ablaka felé, abban a reményben, hogy majd egyszer csak észrevesz a kedves, és kinyitja az ablakot. Csakhogy ő nem nyitja ki, nem néz ki, és nem vesz észre bennünket. Lehet, hogy ez a hiányérzet, az Isten jelenlétének hiánya kísért bennünket, amikor nem imádkozunk. Vagy nem is az ő hiánya a probléma, hanem az, hogy mi nem vagyunk igazán jelen Isten számára? – Igen, meglehet. Talán az a gondunk, hogy ahogyan viselkedünk kifelé másokkal, ugyanúgy vagyunk Istennel is: jó magaviseletűek vagyunk vele szemben, kimértek és hivatalosak – csak éppen nem elérhetők.

Mindezek után mit mondjunk akkor kérő imádságainkról, amelyekre éppen mai ígénkben buzdít bennünket Jézus Krisztus? – Hogyan vélekedjünk, gondolkodjunk Istenhez irányított kéréseinkről akkor, amikor talán nem is kevés azoknak az imáinknak a száma, amelyek megválaszolatlan maradtak? – Nem hiábavalóság erre időt és energiát fordítani? Hiszen Isten mindent tud. Úgyis azt adja, amire szükségünk van. Vagy nem, de akkor az is Isten akarata, és azért is az ő bölcsessége munkálkodik életünkben és világunkban. Mit számít, hogy imádkozunk-e bármiért is? Van-e jelentősége kéréseinknek, könyörgéseinknek? – Nem kevesen vannak, akik így gondolkodnak. Rousseau, a filozófus hasonlóképpen indokolta meg, miért is nem imádkozik: „Miért kérném tőle, hogy változtasson a dolgok menetén a kedvemért? – Nekem, akinek mindenekfölött kell szeretnem a rendet, amelyet bölcsességével alkotott, és gondviselésével fenntart, azt kellene kívánnom, hogy tűnjön el ez a rend a kedvemért?” – Vagy álljon itt Nagy László versének egy jól ismert sora: „Adjon úgy is, ha nem kérem!” (– Nagy László: Adjon az Isten) – Hiszen egy gyermek sem kell feltétlenül kérje, hogy felkeltsék az iskolába, ruhát adjanak rá, reggelihez ültessék. Mindezt egy szülő kérés nélkül is teszi, mert ezt jelenti a gondoskodás. Minek hát kérni? Min változtat az, ha kérünk?

Valóban komoly kérdés ez, Jézus azonban mégis erre buzdít bennünket. Ezt mai ígénkkel kapcsolatban, azt hiszem, nem lehet eléggé hangsúlyoznunk: Jézus bíztat és buzdít erre. Jézus, aki

Isten Fiaként maga is imádkozott, maga is kért, és minden bizonnyal elmondhatjuk, az ő imádságai között is akadtak, amik úgy tűnik megválaszolatlanok maradtak. Az utolsó estén azért imádkozott Jézus, hogy akik benne hisznek, azok egyek legyenek. Nos, körbe nézünk, és inkább látjuk széttöredezettségünket, mint azt, hogy mi keresztyének olyan tökéletesen egyek tudnánk lenni, mint ahogyan egy a Fiú az Atyával. De ha arra gondolunk, hogy Jézus mennyit imádkozott az övéiért, a tanítványaiért, hogy megtartassanak, különösen is azon az estén és azokban a napokban, amikor Jézus elárultatása és kereszthalála megtörténik, akkor megdöbbenhetünk azon, hogy Júdás miért nem tartatott meg? Holott végül mégis csak megbánta tettét. De Jézus azért is imádkozott, hogy múljon el tőle a „keserű pohár”, hogy ne kelljen elszenvednie mindazt, ami rá vár. És bár engedelmesen megadta magát az Atya akaratának, ez a kérése is – végső soron – hiábavalónak bizonyult. – Jézus osztozott velünk meg nem hallgatott imáinkban is. Mégis biztat: kérjünk.

Kérjünk az Atyától az ő nevében. Láthatjuk és érzékelhetjük, Jézus nem egy technikát kínál fel, egy alkalmazást, azt hogyha oda tesszük imáink végére Jézus nevét, tehát hogy mindezeket az ő nevében kérjük, akkor mindent garantáltan megkapunk.

Jézus másfajta garanciát kínál: Isten velünk létét, a bizonyosságot, hogy bármi történjen is, mi már az övéi vagyunk, azt az elhivatottságot, hogy mégis, mégis: valami módon részeseivé válhatunk annak, hogy a világunkban történő, számunkra aligha befolyásolható eseményekre is hatással lehetünk. Ahogyan a II. világháború alatt fogalmazott a hitvalló német teológus, Helmut Thielicke: „Isten nem kevesebbet tesz, mint hogy részt ajánl imádkozó egyházának a világ kormányzásában.” Jézus példájából láthatjuk, minden imádság, minden térdre hullás: találkozás, beszélgetés volt számára azzal, aki szerette őt, aki emlékeztethette élete, küldetése céljára, aki erőt adott neki a gonosszal szemben. Jézus az imádság által őrizte meg – ha szabad így fogalmazni – a „valódi” világban való hitét. És ez a hit győzte le a betegségeket, a bűnöket, a hiányokat, a halált.

Ez a hit lehet a mi győzelmünk.

Ám más ez a győzelem, mint a világ győzelme, más ez a békesség, mint amit a világ adhat.

Hogy milyen ez a győzelem, arról szóljon utolsó gondolatként egy, talán sokak által már jól ismert vers:

...És Isten azt mondta: Nem

Megkértem Istent, hogy vegye el büszkeségemet, de Ő azt mondta: Nem.

Azt mondta, hogy büszkeségemet nem Ő veszi el, hanem nekem kell feladnom azt.

Kértem Istentől, hogy fogyatékos gyermekem legyen egészséges, de Ő az felelte: Nem.

Azt mondta, hogy a lelke egészséges, a teste csak átmenet.

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de Ő azt felelte: Nem.

Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke.

Nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Istentől, hogy adjon nekem boldogságot, de Ő azt felelte: Nem.

Azt mondta, csak áldását adhatja - a boldogság rajtam múlik, hogy miként fogadom azt.

Kértem Istentől, hogy kíméljen meg a fájdalomtól, de Ő azt felelte: Nem.

A szenvedés eltávolít a világ hívságaitól, és közelebb visz Hozzá.

Kértem Istentől, hogy adjon lelki fejlődést, de Ő azt felelte: Nem.

Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom, de hajlandó megmetszeni, hogy egészséges és szép legyen a gyümölcs.

Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni úgy, ahogy Ő szeret engem.

Erre azt felelte: Látom, már kezded érteni...

Kértem erőt...

És adott Isten nehézségeket, melyek erőssé tesznek.

Kértem bölcsességet...

És adott problémákat, hogy megoldjam azokat.
Kértem bátorságot...
És adott veszélyeket, hogy legyőzzem őket.
Kértem, adjon szeretetet...
És Isten adott gondterhelt embereket, hogy segítsék rajtuk.
Kértem kegyelmeket...
És adott Isten lehetőségeket, kapcsolódni a kegyelemhez.

Semmit sem kaptam, amit akartam.
Megkaptam mindent, amire szükségem volt.
És imáim meghallgatásra leltek.

Ámen.

Imádság: Mennyei Atyánk, megköszönjük neked azt, hogy számunkra is megadod és megteremtéd a lehetőségét annak, hogy hozzád fohászkodjunk, hogy összekulcsolhatjuk kezünket, hogy gondolatainkat összeszedhetjük, hogy magunkba nézhetünk és téged kereshetünk. Kikapcsolva a világot, a világ zaját, hogy mi is megérthessük Jézushoz hasonlóan, hová is tartozunk mi, oly sokszor reménytelennek, elveszettnek vélt életünkkel. Atyánk, megköszönjük neked, hogy te irgalmas és könyörületes Isten vagy, aki figyelmed ezer szálával hallgatod imádságainkat, miközben szánk csak dadogva tud szólni, és csak keresni tudja azt az igazságot, ami bennünk van, ami azután kívánczik, hogy feltárulkozzon előtted. Istenünk, áldj meg bennünket, hogy az imádság lehetőségét, amit nekünk adtál, amivel előtted megnyílhatunk, ami által hisszük, irgalmasságod, szereteted, jóakaratom keresztül áramolhat ebbe a világba, add Urunk, hogy ezt az imádságot ne hanyagoljuk el. Hadd legyen mind inkább imádságban megélt az életünk. Olyan élet, amely előtted tudja magát, olyan élet, amely mindenkor kész rólad elmélkedni, gondolkodni, még a nappalok legsűrűbb óráiban is. Urunk, te add nekünk azt a látást, ami felfelé segít bennünket nézni, kissé megfélemezve a körülöttünk lévő gondokról, bajokról, betegségekről és nyomorúságról, és látni azt, amit te készítesz nekünk a Fiúban, minden látható ellenére. Te vársz bennünket békességeddel, vársz bennünket igazságoddal, azzal, hogy megszentelj bennünket végre tökéletesen. Urunk, Istenünk, hadd legyenek elmondott imádságaink jóillatú áldozatok, amelyek kedvesek előtted. Hadd legyenek imádságban mondott szavaink, annak alkalmi, drága pillanatai, hogy téged is és magunkat is, és életünk értelmét és célját is jobban megismerhessük.

Urunk, így jövünk most elég imádságban ésérésben azokért, akiket szívünkre helyeztél. Hadd imádkozzunk így betegeinkért, kórházban és otthon lévőkért, akik reménytelenül vagy reménykedve tekintenek fájdalmaikra, küzdelmeikre, és talán oly sokszor magányosan érzik magukat benne. Urunk, szegődj melléd társul, és légy az ő áldott orvosuk, légy kegyelmes és irgalmas Úr hozzájuk.

De Urunk, így imádkozunk gyászoló testvéreinkért is. Urunk, te könyörülj rajtuk, akik veszteségeikben most olyan nehéz napokat élnek meg. Ne engedd, hogy e fájdalom, e teher elszakítsa őket tőled. De láttasd meg velük feltámadott Fiadat, aki záloga a mi feltámadásunknak is, a viszontlátásnak. Urunk, a belé vetetett reménység és hit, hadd adjon erőt nekik elhordozni e mostani elhordozhatatlan terheket.

Urunk, így imádkozunk mindazokért, akik elindulnak jó ügyekért ebben a világban, hogy küzdelmeik által a te igazságod, szereteted és jóságod diadalt arathasson. Urunk, hadd imádkozzunk most így különösképpen is azokért, akik az egészségügyben dolgoznak, az ápolókért, az orvosokért, és mindazokért, akik azon fáradoznak, hogy a járvány mielőbb véget érjen. Urunk, add, hogy ha majd ennek ideje eljön, téged dicsérhessünk, és neked valóban hálát adhassunk. Urunk, Jézus Krisztus nevében kérünk téged, hallgass meg bennünket imádságunkban. Ámen.

Miatyánk

Adakozás

Áldás: Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! Ámen

Záróének: 274. dicséret 1-4.verse: „Ki Istenének átad mindent, s bizalmát csak belé veti”